

Марийка приближи детето и попита :

— Много ли ти е студено, Петърчо?

— Много. Най-много на ржцетѣ и краката.

Изведнажъ Марийка взе момченцето за ржка и рече :

— Искашъ ли да се сгрѣшешъ у дома?

Момченцето мълчеше.

— Ела, — проговори по-смѣло Марийка. — Ние живѣемъ близу. У дома е топло.

И тя го поведе напредъ. Въ кжши ги посрещна майка ѝ. Тя бѣше зачудена отъ гостенчето. Изглеждаше дори готова да се разсърди. Но Марийка се притисна у нея и бързо заговори :

— Мамо, мамо, неделей се сърди! Намерихъ го премръзнало на улицата. Треперѣше и... и... казва се Петърчо... Гледай какви сини очи има — сжщо като на нашето Петенце...

Тѣзи думи свиха сърцето на майката. Тя повика слугинята. Поржча ѝ да обуе и стопли детето.

Следъ нѣколко минути Петърчо се грѣеше зачервенъ около печката. Краката му бѣха изчистени. Обули му бѣха чорапи и вехти Марийкини обуша. Донесоха му хлѣбъ и сирене. Но Петърчо ги сви въ една хартийка, сложи ги въ джебъ и се приготви да излѣзе.

— Постой, нагрѣй се още! — рече майката.

Петърчо нищо не отговори. Той само затърси съ очи нѣщо изъ стаята.

— Какво диришъ? — попита зачудено Марийка.

— Моитѣ обуша — отвърна смутено Петърчо.

— Че нали имашъ вече други!

— Онѣзи не сж мои, на така сж, — отвърна той.

Разпитаха го и разбраха, защо по-рано е мълчалъ. Той не искалъ да каже, че у тѣхъ лежи болно по-голѣмото му сестриче, работничка въ една печатница. А тази утринъ той обулъ нейнитѣ обуша и тръгналъ да проси хлѣбъ за двамата...

Донесоха му още храна. Дадоха му и други стари обуша. После Марийка и майка ѝ го изпратиха до пжтнитѣ врата. Детето излѣзе зарадвано вѣнъ и тръгна бързо по калната улица.